

на друга, колкото са касае до сърцето, и заради туй който сполучи едно добро въно и едно хубаво лице, що иска друго?

Главкъ постенж.

Намървахъ са вече на по пустъ пътъ, и имахъ отъ тамъ прѣдъ очитѣ си широкото и тихо море на Помпея, което са виждаше че забравило дивата ся природа ради прекраснитѣ онѣзи прибрежия. Приятенъ, тихъ зефиръ едвамъ са касаеше повърхность-та му, багрянитѣ облацы му придавахъ пстродвѣтенъ п свѣтливъ видъ, и роскошната земя пълнаше го съ ароматы, тѣй штоо человекъ бы помислилъ, че Венера отъ вълнитѣ на туй море първый пѣтъ излѣзе съ всемирныя си скиптръ.

— Еще не е дошло времето за кпанье, извика гъркътъ, наклоненъ сѣкоги къмъ поетическата си природа; нека са отстранимъ отъ множеството и да са нагледамы на хубавото море, докато южното слънце играе съ вълнитѣ.

— Съ благодареніе, отговори Клодій, тамъ морето е най-приятното мѣсто на града.

Помпея изобразяваше въ миниатюръ цивилизацията на тогашный вѣкъ. Въ ограничената ограда на стѣнитѣ ѝ са намърваше сичката приятность, която богатството докарва чрезъ роскошеството. Малкитѣ но хубавы и украсены дугени, малкитѣ ѝ тоже палаты, банитѣ, театритѣ и рystalището, дѣятельность-та всрѣдъ разврата, и питомность-та всрѣдъ недостатъцитѣ на жителитѣ бѣхъ истиното изображение на Римската Държава. Градътъ приличаше на единъ малкъ Театръ, на едно поприще на дѣтскы развлечения, на новъ единъ свѣтъ, въ който сѣкашъ че Боговетѣ присѣдствувахъ като зрители на голѣмата Римска Имперія, и искахъ да опазимъ Помпея отъ разрушителныя сѣрпъ на времето, штоо послѣдующитѣ родове съ очудване да си припожнитѣ нравственото изреченіе е (Nihil sub sole novum) „нѣма нищо ново подъ слънцето.“

Въ пристанището но прекрасното опуй крайморіе са виждахъ кораби търговскы и ладіи за увеселеніе на богатитѣ гражданы. Рыбарскитѣ ладіи цѣпяхъ бърже на сѣкждѣ вълнитѣ и на далечъ са издигахъ стѣлповетѣ на флота който са управляваше отъ Плинія, На брега сѣдѣше единъ Сицилецъ, който съ смѣшны ржководженія расказваше предъ рыбаритѣ и събранитѣ селяны нѣкаква си приказска за корабокрушеніето на мореплаватели, които были отърваны отъ делфинитѣ, както днесъ расказватъ таквызи басни моряцитѣ на Неаполъ, на пристанището.

Като отдалечи отъ тамъ другаря си гъркътъ го заведе въ едно